

เทศน์อบรมพระวาส ฌ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

ตีเข้าหาธรรม

(ปัจจัยวางไว้แต่เช้าไม่มีเจ้าของครับ) ไม่มีเจ้าของก็เอาเข้าสู่ศูนย์กลางเสีย หลักธรรมวินัยมีอย่างนั้นนะ เห็นของตกเก็บไว้แล้วประกาศหาเจ้าของ ถ้าไม่มีใครมารับเลย ๆ แล้วของนี้เอาไปเข้าจุดศูนย์กลาง เวลาเจ้าของเขามาทวงทีหลัง เขามาหาทีหลังก็ชี้ใส่จุดนั้นว่าเอาไปทำประโยชน์อันนั้น นั่นพระวินัย นี่ก็เหมือนกัน ไม่ทราบว่าจะตกมายังไง เราอยากให้ตกมาก ๆ ตกทั้งหมดยิ่งดี เราจะเอาเข้าจุดศูนย์กลาง พุดตามหลักธรรมวินัย คือปรกติพระวินัยห้ามไม่ให้จับเงินจับทอง แต่เวลามาเห็นของตกอยู่อย่างนั้น ถ้าพระองค์ไหนไปเจอองค์นั้นต้องรับผิดชอบเก็บ นั่นเห็นไหมละพระวินัย เก็บแล้วก็ประกาศหาเจ้าของ ถ้าเป็นอย่างอื่น ๆ ไม่ใช่เงินก็บอกรูปลักษณะอะไร ๆ ถ้าเป็นเงินจำนวนเท่านั้นเท่านี้ไม่บอก นั่นเห็นไหมพระวินัย ให้เจ้าของเอาพยานมาอ้างเอง แล้วก็ให้ตามนั้น ๆ นี้ตามหลักพระวินัย

ใครจะละเอียดยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ห้ามไม่ให้พระจับเงินจับทอง แต่เวลาไปเจอของอยู่ในบริเวณวัด ที่อื่นไม่มานะ ถ้ามาเห็นอยู่ในบริเวณวัดซึ่งเป็นสถานที่รับผิดชอบพระองค์ใดเจอองค์นั้นต้องรับผิดชอบ เก็บอันนั้นไว้ นั่นท่านบอก พระวินัยท่านละเอียดลออ โฆษณาหาเจ้าของ ถ้าไม่มีใครเลย จำเป็นก็เอามา จะทำประโยชน์อะไรก็ตามในส่วนรวม เวลาเขามาทวงทีหลังจึงชี้บอก คือมันสุดวิสัยแล้ว สมบัติเหล่านั้นเอาไปทำประโยชน์อันนี้แล้ว บอก มันสุดวิสัย นั่นเห็นไหมพระวินัยท่านละเอียดมากนะ ถ้าตกอยู่นอกสถานที่ ห้ามไม่ให้แตะให้จับ นั่นเห็นไหมละ ถ้านอกสถานที่รับผิดชอบของตนเอง เช่นนอกวัดว่าจ้างเฒ่าณะ ห้ามไม่ให้จับให้แตะ ผ่านไปเลย นี่พระวินัย

(รายการของรถสิบล้อของเสียสมหมายวันนี้ครับ) อ้อ มาเรื่อยแหละโรงสีเสียสมหมายที่ร้อยเอ็ด เอามาหนุนกันเรื่อย กับสมบัติ สุทธินันท์หรืออะไร กรุงเทพ นั่นก็มาสองศรัทธาที่มาบ่อย ๆ คือร้อยเอ็ดกับกรุงเทพ สมบัติคิดว่าเมื่อวานนี้ส่งของมาข้าวถุงละสิบกิโล ดูว่าพังกว่าจะถุง พอมาววันนี้เสียสมหมายก็มา มีสองท่านนี้ละมีศรัทธามาเรื่อย ๆ เพราะของในโกดังเราวันนี้ให้มีเต็มตลอดเวลา ไม่ให้บกพร่องนะ เราจะไปไหนมาไหนก็ตามเหมือนเราไม่ไป ของนั้นอะไรบกพร่อง ผู้รับผิดชอบมี ผู้รับผิดชอบในโกดังก็คือผู้มารักษาศาลาเป็นวาระ ๆ วาระละเจ็ดวัน ๆ ผู้รับผิดชอบในโกดังด้วย ของอะไรบกพร่องให้บอกเขา สั่งทางบ้านผู้รับผิดชอบ แล้วก็รีบขนมาเต็ม ๆ ไว้ตลอดเวลา

บรรดาโรงพยาบาลต่างๆ มาไม่ว่าโรงไหน เรียกว่าทั่วประเทศไทย มานี้ได้ทั้งนั้นๆ แต่ที่มีใกล้มีไกลเรียกว่ามีพิเศษ ผิดกัน ถ้าโรงธรรมดานี้ก็ธรรมดา ที่ไกลควรจะให้พิเศษ เราก็ยกตัวอย่างไว้เป็นเอกเทศ นี่เป็นเขตแรก ที่ไกลกว่านั้นไปอีกก็ไม่มีปัญหาอะไร เป็นพิเศษด้วยกันทั้งนั้นๆ เรยกไว้เช่นทางนี้ก็อุบล โคราช อุตรดิตถ์ เหล่านี้เป็นพิเศษทั้งนั้น เลยจากนั้นไปเป็นพิเศษทั้งหมด ไกลจากนั้นไปเป็นพิเศษทั้งหมด นอกจากนั้นเป็นธรรมดา ของที่ให้ธรรมดามีจำนวนเท่านั้นๆ เสมอกันหมด ของที่ให้พิเศษเพิ่มเท่าไรๆ ก็เสมอกันหมด เวลาจะไปก็เติมน้ำมันให้ๆ เต็มทุกคันรถๆ ไปเลยไม่ว่าใกล้ว่าไกล อย่างนี้ทางวัดปฏิบัติมาเป็นประจำ

เราทำประโยชน์แก่โลกเราไม่ได้ทำธรรมดา เราพูดชัดๆ จริงๆ หัวใจความเมตตาที่มันครอบโลกธาตุ เพราะฉะนั้นอะไรๆ จะมีมาไม่ได้ อำนาจแห่งความเมตตากวาดออกหมดๆ เลย ตื่นขึ้นมาบีบจิตมันออกแล้วนะ ที่ไหนจำเป็นตรงไหนๆ จะควรสงเคราะห์ตรงไหนๆ จิตนี้จะออกแล้ว ตามอำนาจแห่งความเมตตาตั้งออกไป ให้ท่านทั้งหลายทราบเสียว่าธรรมเป็นอย่างนี้ ไม่ได้เหมือนกิเลส ถ้ากิเลสมีแต่กวาดแต่ต้อน มีแต่เอาไรต์เอาเปรียบริดไถโดยวิธีต่างๆ นี่คือกิเลส ไปที่ไหนเดือดร้อนวุ่นวาย เจ้าของดีใจคนเดียวก็เอาไม่เป็นไร คนจะเดือดร้อนกันทั้งประเทศก็ไม่สนใจ ให้เจ้าของท้องป่องเท่านั้นพอ นี่คือกิเลสเห็นแก่ตัว

ถ้าเป็นธรรม อันนี้ปีบมามันจะวิ่งถึงกันหมด เช่นอย่างอาหารมานี้เห็นใหม่ ที่จัดอาหาร ดูซินะ จัดอาหารตอนเช้าๆ ในบริเวณนี้ อย่างน้อยบริเวณวัดที่รับผิตชอบ ออกจากนี้ก็ครัว มันเป็นอันเดียวกัน รับผิดชอบเสมอกันหมด เพราะฉะนั้นอาหารการกินได้มามากน้อยจึงต้องแบ่งสันปันส่วนให้สม่ำเสมอทุกอย่างๆ อยู่ในความรับผิดชอบ เมื่อสม่ำเสมอแล้วจะมีมากมีน้อยก็เย็นใจด้วยกันทุกคน ถ้าไม่เสมอด้วยความเอียงหน้าเอียงหลังไม่ได้นะธรรม ชัดกันมากทีเดียว

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายจำเอา คือธรรมต้องเสมอไปหมด เสมอภาคๆ ไปหมดเลยเรียกว่าธรรม เช่นอย่างในวัดนี้ก็เสมอกันหมด เฉลี่ยเพื่อแผ่ให้เสมอทั้งทางโน้นทางนี้ไปหมด ที่นี้เวลาออกข้างนอกก็ช่วยตามความจำเป็นๆ ที่ไหนช่วยไปหมด ธรรมเป็นอย่างนั้น ความตระหนี่ไม่ใช่ธรรม ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวคือกิเลส เป็นข้าศึกต่อธรรม ถ้าเป็นธรรมแล้วมองเห็นกันสนิทกันเลย ไม่ต้องถามชื่อเสียงชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำหรืออยู่จังหวัดไหนภาคไหน ไม่ต้องถาม หัวใจเป็นธรรมเข้ากันได้หมด เชื่อกันได้ ตายใจกันได้เลย เป็นอย่างนั้นนะธรรม เข้าปุ๊บตายใจกันได้เลย ถ้าเป็นกิเลสไม่ได้นะ มีก็รายมันจะเป็นข้าศึกอยู่ในนั้น เป็นยาพิษอยู่ในนั้น

ในชุมชนมุขมนตรีก็อาศัยอยู่ในที่นั้น

ธรรมกับกิเลสต่างกัน ท่านทั้งหลายไม่เคยเห็นธรรมเห็นกิเลส ให้ฟังเอาตามนี้ นะ กิเลสอยู่ในหัวใจของทุกคน แต่ธรรมมีมากมีน้อยบ้าง เรื่องธรรมรู้สึกจะสู้กิเลสไม่ได้ เรื่องกิเลสนี้หนาแน่นในหัวใจของสัตว์โลก อันนี้มีเต็มไปหมดๆ ไม่ค่อยบกพร่อง แต่ธรรมบกพร่องมาก เพราะฉะนั้นความสุขความเจริญ ความสงบร่มเย็นของโลกของส่วนรวมจึงมีน้อย แต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย ความกระทบกระเทือน ความเอาardtเอาเปรียบกันนั้นมีมาก เพราะกิเลสเผาไปๆ ไปที่ไหนเผาที่นั่นกิเลสนะ นี้เรียกว่ากิเลส

เอามาพิจารณาแจ้งในหัวใจเจ้าของเองนะ ที่เทศน์สอนนี้ คือสอนให้ได้ยินได้ฟังทุกคน เพราะทุกคนมีพิษมีภัยอยู่ในหัวใจคือกิเลส แล้วมีใจเป็นภษณะสำคัญที่จะรับเอาธรรมไปเป็นประโยชน์ ก็รับอยู่ที่ใจนั้นแหละ ให้ไปแยกแยะ อันไหนที่ไม่ดีให้คัดออกๆ อันไหนดีให้ส่งเสริมขึ้นมาๆ แล้วผู้นั้นจะมีความสุขๆ เรื่อยๆ เจริญภายในใจ ใจนี้เป็นสำคัญมาก โลกทั้งหลายมองดูแต่วัตถุ ลมๆ แล้งๆ พระพุทธเจ้ามองดูหัวใจสัตว์ นั้น มองดูหัวใจสัตว์แล้วกระเทือนไปหมดถึงด้านวัตถุอะไรๆ ทั่วไปหมดเลย ถ้าใจดีแล้วอะไรๆ ดีหมด

สมมุติว่าเศรษฐี เศรษฐีนี้มีเงินสักเท่าไรคำว่าเศรษฐี มหาเศรษฐี ตามหลักธรรม ท่านแสดงไว้ เศรษฐีนี้มีเงินถึง ๔๐ โกฎ โกฎหนึ่งไม่ทราบว่สักเท่าไร เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลงตาบ้วไม่เคยทราบว่เงินโกฎเป็นเงินยังงั แต่มีในคัมภีร์เราก็เอามาว่าเศรษฐีนี้มีเงิน ๔๐ โกฎก็เรียกว่าเศรษฐี เลยนั่นไปเป็น ๘๐ โกฎเป็นมหาเศรษฐี ท่านว่างั้น นี้เศรษฐี ที่นี้มาขึ้นอยู่กับใจ ใครจะมีมากน้อยจะมีจะจนอะไร ใจเป็นเครื่องวัดเครื่องตวงทั้งหมดเลย ถ้าคนมีธรรมแล้วสมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อย เป็นประโยชน์ทั่วโลกดินแดน เย็นไปหมด อบอุ่นไปหมด นั้น

ถ้าเป็นคนเห็นแก่ตัวแล้วมีเท่านั้นยังไม่พอ ไปหากวาดมาอีก ให้เกิดความเดือดร้อนกันทั่วประเทศ นี่ละเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น ต่างกันนะ สมบัติเงินทองข้าวของถ้าใจซึ่งเป็นเจ้าของมีธรรมแล้วกระจายไปหมดด้วยความเป็นธรรมๆ ทั่วหน้ากัน เห็นกันสนิท ตายใจกันได้เลยๆ ธรรมไปที่ไหนไม่ต้องถามชื่อถามเสียงแหละ ธรรมประสานเข้าถึงกันๆ ตายใจกันได้เลย ความเชื่อถือ ความซื่อสัตย์สุจริต ความอ่อนน้อมต่อกันด้วยเจตนาหวังดีต่อกัน นี้คือธรรม ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วคอยแต่จะเอาardtเอาเปรียบอยู่อย่างนั้น คอยพีดคอยเหวียงคอยเทียบคอยเคียงที่จะหาช่องเอา หาช่องทำลายเขา เป็นอย่างนั้นกิเลส ถ้าเป็นเรื่องธรรมไม่สนใจอย่างนั้น มีความบกพร่องขาดเขินอะไร เอา ฉะลี่ยให้ทั่วถึงกันเลย พวกกันจำเอานะ นี้เรียกว่าธรรม

ธรรมมีจิตใจอันกว้างขวาง สม่่าเสมอ ไม่เอียงโน้นเอียงนี้ จะตัดสินเรื่องราวอะไรก็ตาม สมมุติเป็นผู้ใหญ่เป็นผู้ตัดสินให้ผู้น้อยเป็นที่ลงใจได้ ก็ต้องเอาธรรมไปเป็นเครื่องตัดสิน กฎหมายออกมาจากธรรมนะ ธรรมเป็นอันดับหนึ่งเลย แล้วกฎหมายมาตั้งเพื่อความเป็นธรรม ทีนี้ถ้ากิเลสเข้าไปแทรก กฎหมายก็เป็นกฎหมายไป กฎหมอย กฎหมา กฎหมัด ไป กัดกินไปหมด ทั้งกัดทั้งกินทั้งขูดหมัดบนหลังเจ้าของ ไม่ต้องว่าเกาหมัดละ ขูดหมัด นี่ละกิเลสเป็นอย่างนั้น

เรื่องธรรมท่านบอกเป็นกฎหมาย ถ้าปฏิบัติตามกฎหมายจะสม่่าเสมอ ผู้แพ้ผู้ชนะก็ยอมรับด้วยความเป็นธรรมไม่เดือดร้อน แต่ถ้าเป็นกฎหมาย กฎหมา กฎหมัดแล้ว พอเรื่องราวเกิดขึ้นนี้ผู้ใดจะเป็นผู้ตัดสิน เอาเงินไปโปะคนนั้น ๆ คนผิดบอกว่าถูก คนถูกบอกว่าผิดไปเลย เป็นไฟไปด้วยกัน ถึงชนะก็ชนะด้วยความเป็นไฟ ผู้แพ้ผู้ชนะร้อนด้วยกันหมดเลย นี่คือการไม่เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรมยอมรับ

ยกตัวอย่างเอาหลวงตาบัวเลย จะผิดถูกชั่วดีก็ยกตัวอย่างให้ท่านทั้งหลายฟัง นี่เราก็เคยพูดแล้ว นี่ละความเป็นธรรม เรายอมรับในหัวใจเราว่าเป็นธรรมล้วน ๆ ตลอดไป ถึงเวลาปิดกวาด แต่ก่อนการปิดกวาดเข็ดถูอะไร เรากับพระเสมอกันหมด ดีไม่ดีเราเร็วกว่าพระการทำข้อวัตรปฏิบัติ คล่องตัว ๆ ตลอดเวลา ทีนี้เราอยู่กระต๊อบนะ ไม่ใช้กุฏิหลังนี้ กระต๊อบเล็ก ๆ เรานั่งอยู่ จะเป็นเขียนหนังสือหรืออะไรนา แล้วมีนาฬิกาอยู่นั้น ดูนานาฬิกา มันดูผิดละซี

ตามธรรมดา ๔ โมงเย็นปิดกวาดทั่ววัด ไม่ต้องมีสัญญาณตีระฆัง เพราะต่างคนต่างมีนาฬิกา ถึงเวลาแล้วลงเลย ๆ เราก็ดูนาฬิกาของเรา แต่ดูผิดละซี โธ่ นี่มันเลยเวลาไปแล้วนี่ คือตามธรรมดาบาย ๔ โมงปิดกวาด แต่เราดูนาฬิกามันนาฬิกาบ้าหรือเจ้าของเป็นบ้าก็ไม่รู้แหละ ดูนานาฬิกาผิดไป ปังปังลงเลย คำว่าได้ไม้กวาดก็ปิดกวาดออกมาหน้าศาลานี้ ไม่เห็นพระเณรสักองค์เลย ก็มีเณร ๆ หนึ่ง ทิดจรวดเดี๋ยวนี้ มันก็เป็นลูกพระมาตั้งเดิม เณรจรวดมันเฝ้าศาลา เห็นเราปิดกวาดออกมา เราก็ขึ้นผางเลย เณร มันเป็นยังงี้วันนี้ ถึงเวลาปิดกวาดจึงไม่เห็นพระมาปิดกวาด พระมันตายหมดทั้งวัดแล้วหรือ ขึ้นอย่างนี้นะ แล้วใครจะกุสลาใครเมื่อพระตายหมดทั้งวัดแล้ว ถึงเวลาทำไมไม่เห็นปิดกวาด

เณรแกลงจะรำคาญท่า เพราะเห็นเราปิดกวาด แกลงจะขวางตา แกลงเอาไม้กวาดออกมากวาด เราชู่เณรไล่เบียดเณร เหนอ เป็นยังงี้พระตายกันหมดแล้วหรือ ใครจะกุสลาใครนี่ ทำไมถึงเวลาปิดกวาดจึงไม่เห็นเลย วันนี้เป็นยังงี้ เณรก็เลยบอกว่า ฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ยังไม่ถึง ๔ โมง เราดูผิด ปิดกวาดออกมาก็มาอาละวาดพระทั้งวัด

ละชิ ชูนั้นชูนี้ มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เทอ แกก๊บบอกซัด ๆ ว่านาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ยังไม่ถึง ๔ โมง พอว่าอย่างนั้นเราก็อ่า เอ้า รีบ ๆ เลิกอย่าให้พระมาปิดกวาด มันจะเป็นบักกันหมดทั้งวัด ให้เลิกทันที เราจะไปแก้บ้ำของเรา เดินปิ้งกลับเลย เราไปแก้บ้ำเรา ทั้ง ๆ ที่จะกั๊ดจะฉีก พอว่าอย่างนั้นแล้วยอมรับปู้บว่าเราเป็นตัวโทษ เราจึงบอกว่าเราจะไปแก้บ้ำเรา เณรมันคงจะหัวเราะแหละ

นี่ความเป็นธรรม พุดเป็นความเป็นธรรมนะ นี่ถ้าหากว่าเป็นอย่างเราว่าจริง ๆ พระเณรผิดจริง ๆ แล้ว วันนั้นจะต้องประชุมกัน ดีไม่ได้ไล่พระหนีหมดทั้งวัดเลย เพราะกฎอันนี้ทราบกันทั่วทั้งวัดและเป็นของหยาบ ๆ ทำไมจึงต้องมาผิดพลาดถึงขนาดนี้สมควรจะอยู่ให้นักศาสนาพระพุทธเจ้าแล้วหรือ นี่ละซัดกันตรงนั้นละนะ แต่มันมาซัดเจ้าของเสียก่อนเข้าใจไหม เพราะเจ้าของผิด ซัดเสียก่อน นี่ความเป็นธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่ว่าคนนั้นคนนี้เป็นผู้ใหญ่ผู้น้อย ต้องเอาหลักธรรมเป็นเกณฑ์ ซึ่งเป็นหลักธรรมที่ใหญ่โตครอบโลกธาตุนี้มาเป็นกฎเป็นเกณฑ์ เราอย่าเอาอำนาจบาตรหลวงของเราว่าเป็นผู้ใหญ่มากำ ทั้ง ๆ ที่ไม่เป็นธรรมใช้ไม่ได้นะ อย่าเอามาใช้ นี่เราพุดให้เป็นคดีตัวอย่างเฉย ๆ

เราเองที่ปฏิบัติอยู่นี้เราก็อปฏิบัติแบบเดียวธรรมนะ เราไม่เห็นอธรรม ผิดถูกชั่วดีอะไรดีเข้าหาธรรม ๆ ไม่ให้ไปที่อื่นนะ อย่างเราผิดนี้ก็ดีเข้าหาธรรม เราผิดชู่พระทั้งวัดพระตายกันหมดทั้งวัดใครจะมากุสลา ฟังซิเอากันขนาดนั้น ทั้งจะกั๊ดจะฉีกอยู่นะเวลานั้น คือผิดเวลาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย คนตั้งอกตั้งใจจริง ๆ จะผิดอะไรเวลา หยาบ ๆ ประกาศกันมาสักเท่าไร ประจำวัดอยู่แล้ว มาผิดเห็นต่อหน้าต่อตา นี่ละเรื่องมันร้อนมากรุนแรงมาก แต่สุดท้ายเจ้าของเป็นผู้ผิด พอผิดแล้วก็พลิกปีบเลย นั่นต้องเป็นอย่างนั้น ยอมรับทันที ท่านถึงว่าธรรม ๆ

ไอ้ความวุ่นวุ่นวายของโลกของสงสาร เฉพาะอย่างยิ่งภายในจิตใจ มันวุ่นวายคือกิเลสทำงาน หาความสงบสุขเย็นใจไม่ได้เลยตั้งแต่ตื่นนอนไม่ทราบว่ามันติดเครื่องเมื่อไร เสียงเครื่องยนต์กลไกผันหัวใจเจ้าของมันหากลั่นขึ้นเลยละ จนกระทั่งหลับจึงดับเครื่องที่เดียว เอาเวลาหลับเป็นเวลาดับเครื่อง ไม่งั้นดับไม่ลง มันคิดมันปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ไปหมด ด้วยเหตุนี้จึงต้องเอาธรรมเข้าดับ มันจะคิดเรื่องใดก็ตามเอาธรรมเข้าดับปู้บเลยดังที่เคยสอนแล้ว เวลานี้เราจะภาวนา เอาภาวนาธรรมบทใด เอาธรรมบทนั้นเข้ามาปิด เข้ามาดับ เข้ามากันว้างั้นเออะ ไม่ให้มันออก ใส้เข้าเปรี๊ยะ ๆ มันอยู่ ๆ อยู่

เมื่อมันไม่ออกแล้วก็ไม่ก่อเรื่องก่อราว คิดไปเรื่องใดมีแต่กิเลสมีแต่ไฟกลับไปเผาเจ้าของ เมื่อไม่ไหม้มันออกแล้วมันก็ไม่ไปคิด ไม่เอาไฟมาเผาเจ้าของ ที่นี้ปิดไว้คือการปิดนี้ปิดด้วยธรรม เป็นการสั่งสมธรรมขึ้นมาภายในใจ รักษาธรรมภายในใจด้วยการไม่ให้คิดให้ปรุงอย่างอื่น ที่นี้ใจก็มีความสงบเย็น จากสงบเย็นแล้วที่นี้ก็สว่างามขึ้น ๆ ที่นี้การระงับดับไฟต้องระงับด้วยน้ำ ระงับกิเลสต้องระงับด้วยธรรม ไม่มีธรรมระงับไม่อยู่นะ ให้พากันพิจารณา

เวลามันติดมันดินนี้ โถ เรื่องหัวใจของง่ายเมื่อไร อำนาจของกิเลส กิเลสคือตัวภัยของใจอยู่ในใจของเรานั้นละ ธรรมคือตัวคุณมหาคุณอยู่ในใจ ทั้งสองอย่างนี้สติเป็นผู้รับผิดชอบ เราจะแก้ไขตัดแปลงลบล้างหรือส่งเสริมสิ่งใดขึ้น ซึ่งมีทั้งสองคือกิเลสและธรรมภายในใจของเรา ให้พิจารณาเองด้วยสติปัญญาของตัวเอง แล้วที่นี้กิเลสเป็นฝ่ายชั่วต้องพยายามปิดมันตลอดตีมันตลอด ธรรมเป็นฝ่ายดีพยายามส่งเสริมขึ้นดีขึ้น จิตที่ไม่มีคุณค่าอะไรเพราะกิเลสเหยียบหัวมัน กลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่าขึ้นมาด้วยการบำรุงธรรมรักษาธรรม มีสติธรรมปัญญาธรรมเป็นต้น จิตก็สงบเย็นขึ้นมา ๆ จากนั้นก็เด่นขึ้นละ เด่นขึ้น ๆ และเห็นกิเลสเป็นภัยได้ละที่นี้ แต่ก่อนไม่เห็นนะ กิเลสกับเราเป็นไฟอันเดียวกันหมด พอธรรมได้เจริญขึ้นภายในใจก็เห็นกิเลสเป็นภัย เห็นธรรมเป็นคุณขึ้นภายในใจ นั่นละที่นี้ฟัดเหวี่ยงกันไปเลย พากันจำเอานะ

วันเช่นนี้เช่นวันเสาร์ วันอาทิตย์ วันพระ นี่เป็นวันที่จะให้ว่างสำหรับขวนขวายความดีงาม คือบุญกุศลเข้าสู่ใจ บำเพ็ญธรรมเข้าสู่ใจ ควรให้มีสำหรับชาวพุทธเรา วันไหนมืดกับแจ่ม ๆ ทั้งวัน ๆ มันจะตายเพราะกิเลสโถเอาไปตลอดเวลา ธรรมะที่จะเป็นเบรคห้ามล้อให้จิตใจได้รับความสงบ ได้ทำบุญให้ทานนี้มันจะไม่มี เพราะฉะนั้นพระพุทเจ้าท่านจึงสอนเอาไว้ว่า วัน ๗ คำ ๘ คำ ๑๔-๑๕ คำ เป็นวันให้ว่างสำหรับจิตใจจะได้บำเพ็ญความดีเข้าสู่ตน นอกจากนั้นก็ให้เป็นเรื่องของธาตุของขันธ ได้มามากน้อย บำรุงธาตุขันธต่อไป ท่านสอนว่าอย่างนั้น เราอย่าปล่อยอย่างางนะ

เรื่องใจไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย นี้ได้ผ่านมาแล้วถึงพูดได้อย่างไม่สะทกสะท้านเพราะผ่านมาแล้ว ทั้งกิเลสเหยียบหัวธรรม ทั้งธรรมเหยียบหัวกิเลส เผากิเลสอยู่ในหัวใจดวงนี้หมด ขึ้นเวทีฟัดกันความเพียร เรียกว่าความเพียร ใจนั้นเป็นเวที กิเลสกับธรรมเป็นคู่ต่อสู้ซัดกันอยู่บนเวที ที่นี้ให้กิเลสพังลงไปใจก็สว่างาม ๆ จำเอา

นี้ได้สอนทุกอย่างที่เป็นคติแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย เพราะเวลานี้อายุก็แก่ขนาดนี้แล้ว มันจะอยู่ไปกี่วันไปพิจารณาซิ อายุขนาดนี้แล้วมันจะอยู่ไปกี่วัน การอยู่นี้

ก็อยู่เพื่อทำประโยชน์ให้โลกนะ เราไม่อยู่เพื่อเรา สำหรับเราพอทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องการ พอหมด อะไรมาตกรอกๆ เพราะพอแล้วๆ เหมือนน้ำเต็มแก้ว น้ำเต็มแก้วเราจะเอาน้ำมหาสมุทรมาเทมันก็ไหลออกเหมือนกัน อย่าว่าแต่น้ำอื่น ๆ ที่ใดเลยมาเทให้มันขังอยู่ มันเต็มแก้วแล้วมันจะเอาอะไรมาขัง มีแต่ล้นออก ๆ ดีก็ตามชั่วก็ตามลงเข้ามาสู่ใจ ใจที่เต็มแล้วด้วยน้ำที่มีคุณค่ามหาศาลตกรอกหมดเลย นินทา สรรเสริญ เยินยออะไรตกรอกหมด จึงเรียกว่าพอ

นี่ก็พอแล้วทุกอย่าง เราก็พูดตรงๆ อย่างนี้ละ เราอุตส่าห์พยายามชวนชวามาตั้งแต่บวชมาเป็นเวลากี่ปี จนนับพรรษาเจ้าของไม่ได้นะ หลงพรรษาเดี๋ยวนี้ ไม่ทราบได้ก็พรรษานาไปถามเขา เราเป็นผู้บวชแล้วไปถามเขา เอ้ เรานี้มันได้ก็พรรษานา มันเหมือนบ้านนะ พรรษาก็อยู่กับเรา บวชก็คือเรา ได้ก็พรรษาคือเรา แล้วหลงพรรษาตัวเองก็คือเรา มันเหมือนบ้านนะ คือมันบวชมานาน ชวนชวาตั้งแต่ความตึงามตลอดมาตั้งแต่บัดนั้น ๆ ตั้งแต่วันบวชไม่สร้างความชั่วช้าลามก ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งบัดนี้ สร้างแต่ความตึงามเรื่อยมา ความตึงามเพื่อเข้าสู่ใจ ๆ

เมื่อสร้างความตึงามเข้า เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนา เป็นความตึงามสุดยอดเลย เข้าสู่ใจ ๆ จนกระทั่งใจเต็มเปี่ยมไปทุกอย่างบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว จะเรียกว่าเป็นจิตบริสุทธิ์หรือเรียกว่าเป็นธรรมชาติ ถึงพระนิพพานทั้งเป็นแล้วว่างั้นก็ไม่ผิด เมื่ออันนี้มันพอแล้วอะไร ๆ ไม่เอา เป็นเองเป็นหลักธรรมชาติเหมือนน้ำเต็มแก้ว เทมาไหนไหลออกหมด ๆ ที่พอติดกันคือน้ำที่อยู่ในแก้ว นอกจากนั้นเรียกเป็นของเศษไปแล้วไม่เอา จิตนี้เมื่อพอแล้วก็เป็นอย่างนั้นไม่เอาอะไร ๆ นี้เราบำเพ็ญเพื่อประโยชน์แก่โลกเราไม่เอาอะไรนะของเราพอทุกอย่างแล้ว

ผลแห่งการปฏิบัติ พูดจะว่าทำทายนหรือไม่ทำทายนเอาความจริงมาพูด การบำเพ็ญความดีเมื่อเต็มที่แล้วพอ แต่สำหรับความชั่วไม่มีคำว่าพอ กิเลสตัณหาคือความทะเยอทะยานความหิวความโหยมีตั้งแต่กิเลส นี้ละตัวไม่พอ พาคนให้หมุ่นตัว ๆ จะตายอยู่เวลานี้ และพาสัตว์ทั้งหลายให้สร้างบาปก็คือตัวนี้เอง มันหิวมันโหยมาก ๆ มันไม่ได้ทำดี ทำชั่วมันก็เอา สุดท้ายก็มีตั้งแต่ความชั่วช้าลามก เป็นอย่างนั้นนะ สร้างความดีเราสร้างตลอดจนกระทั่งพอ ถึงขั้นพอ ๆ ธรรมพอ กิเลสไม่พอ ไม่มีคำว่าพอ

ธรรมนี้พอเป็นนะ เราจะเห็นได้ตั้งแต่เวลาเราบำเพ็ญทางด้านจิตตภาวนา จิตเข้าสู่ความสงบ จิตสงบนี้ก็พอตัวอยู่สบาย ๆ ครั้นแน่นหนา มันคงสงบแนวเท่าไรยังพอตัว ๆ พอตัวด้วยความเอิบอิมในจิตใจ ฟาดเข้าสู่ทางด้านปัญญาฟันกิเลสเผากิเลสขาด

สะบัดลงไปเท่านั้น ก็เลสขาดหมด เหลือแต่จิตติดฝังขึ้นมาเป็นธรรมชาติบริสุทธิ์ พุทโธเต็มดวงแล้วนี่พอ ที่นี้พอโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรที่จะต้องการอีกแล้วในโลกนี้ หมด ร้อยอยู่ในใจไม่เอาอะไรทั้งนั้น อย่างนั้นแหละเรียกว่าจิตใจพอ

เราพูดชัด ๆ อย่างเราทำประโยชน์ให้โลก ดิถดินเราจะเป็นอย่างไหน จะตายนะ ที่ไหน เทศน์นี้ก็ปีมาแล้วตั้งแต่ช่วยชาติไทยมานี้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยเท่าไร ขน เข้าสู่ส่วนรวมหมดเลย เราไม่เอาอะไรทั้งนั้น เราดิ้นแต่เราไม่เอาอะไรนะ ไม่เคยเอา อะไร ไม่มีเจตนาจะเอาอะไร มีแต่ได้มาเพื่อส่วนรวม ๆ ทั้งนั้น นี่เราก็ทำของเราอย่างนี้ เราก็ไม่เดือดร้อนเพราะพอแล้วเดือดร้อนหาอะไร ถึงกาลเวลาแล้วก็ไปเท่านั้น เมื่อยังไม่ถึงกาลก็อยู่อย่างนี้แหละ แนะนำสั่งสอนกันไป ให้พากันฟังเสียงนะ

คำพูดที่ออกมาตั้งแต่วันบวชมา คำพูดที่แนะนำสั่งสอนเฉพาะอย่างยิ่งทางด้าน ปฏิบัติ นั้นละคำพูดที่ออกมาจากจิตตภาวนา เป็นคำพูดที่ถูกต้องแม่นยำล้วน ๆ นี้ให้ยึด นะ ให้เอาไปปฏิบัติ เพราะได้เห็นผลมาแล้วจากการปฏิบัติของตน การภาวนาการ บำเพ็ญความดีของตนไม่โกหกตน มีแต่ธรรมของจริงขึ้นมา เมื่อออกจากธรรมของจริง ที่ตนได้รับแล้วสอนใครก็จริงไปหมด ไม่มีคำว่าหลอกลวงโลก ให้ท่านทั้งหลายจำเอา

บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี เปเรตผีประเภทต่าง ๆ นี้พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ยอมรับกันทั้งหมด ฟังซินะ ถึงนิพพานมี ยอมรับกันทั้งหมด แต่ผู้ที่จะปฏิเสธก็คือพวกหูหนวกตาบอด พวกที่มันจะชนต้นเสาชนหินชนผาดกเหวตกบ่อลงนรกอเวจี ก็คือพวกเราที่หนาแน่นว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี นี่คือเปิดทางเพื่อความล่ม จมแก่ตนเอง จำให้ดีนะ พระพุทธเจ้าจอมปราชญ์สอนว่าสิ่งเหล่านี้มี ท่านเล็งญาณเห็น หมดแล้วทุกอย่างท่านจึงมาบอก ท่านไม่มาโกหกโลก โลกวิทู รู้แจ้งหมด ทั้งนรกเมืองผี ทั้งสวรรค์ชั้นพรหมถึงนิพพาน ท่านรู้มาหมดแล้ว ท่านมาสอนเราด้วยความรู้แจ้งเป็น ความจริง ให้พากันยึดอันนี้เป็นหลัก

อย่าว่าบาปไม่มีบุญไม่มี คนตาบอดพูดนะ คนตาดีบอกด้วยกันเป็นเสียงเดียวกัน พระพุทธเจ้าไม่เคยค้านกันนะ บาปก็ดีบุญก็ดี นรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานก็ดี ไม่เคยค้านนะ มีด้วยกันหมดเพราะรู้เห็นด้วยกัน อย่างที่เรามานั่งอยู่ศาลานี้ เราดูอะไร ด้วยกันเห็นด้วยกัน เราจะค้านกันได้ยังไง คนตาดีดูกันไม่ค้าน แต่คนตาบอดค้านวันยัง ค่ำ ให้พากันเข้าใจเอานะ เอาละเทศน์เท่านี้ละเหนื่อยแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz